

Naturforekomster, som det har Betydning for Samfundet i dets Helhed at bevare. Men samtidig med, at der virkes for disse to Formaal, er der paa den anden Side en tredie Ting, som man maa vaage over, idet man ikke maa gaa de private Interesser og Ejendomsretten for nær, og i den Henseende var der ikke taget det fornødne Hensyn i det forelagte Lovforslag. Derfor maatte der, hvis vi fra vor Side skulde kunne gaa med til en Lov af denne Art, foretages visse Ændringer, og det er da de Ændringsforslag, der gaar ud herpaa, som jeg vil anbefale ærede Medlemmer at stemme for.

Jeg skal ikke komme ind paa en nærmere Gennemgang af samtlige Ændringsforslag, idet det jo er gjort af den ærede Ordfører. Men jeg vil dog henlede Opmærksomheden paa nogle ganske særlige Forhold. Jeg finder, at det er af ikke ringe Betydning, at det er blevet nærmere udtrykt i Ændringsforslagene Nr. 3 og 10, hvad der har været Meningen med sidste Stykke af § 1 og af § 5, idet jeg mener, at der netop derigennem kommer til at foreligge en ikke uvæsentlig Betryggelse for Privatlivet. De Udtryk, der staar i Lovforslaget i sidste Stykke af §§ 1 og 5, var i Virkeligheden af en noget, jeg kunde fristes til at sige næsten mystisk Art, idet de ikke tydeligt og klart tilkendegav, hvad Meningen egentlig var. Ligeledes er jeg glad for Ændringsforslag Nr. 6, hvorved der gives Landkommunerne et Medlem i Fredningsnævnet. Det maa nemlig erkendes, at der let vil kunne opstaa Forhold, der er af betydelig Interesse for Landkommunerne, og det vilde da se lidt underligt ud, at disse slet ingen Repræsentation skulde have i Fredningsnævnet. Denne Mangel er altsaa blevet afhjulpet ved Ændringsforslag Nr. 6, hvorefter Landkommunen, paa hvis Omraade det Sted ligger, som kræves fredet, faar et Medlem ind i Fredningsnævnet.

Det er navnlig § 19 i Lovforslaget, der har givet Anledning til den største Uenighed, idet det er Spørgsmaalet vedrørende Færdselen og Adgangsretten, hvorom det har været vanskeligst at opnaa Enighed. Vi har fra vor Side aldrig ønsket at hindre en saadan Færdsel. Vi har tværtimod altid ønsket, at en saadan Færdsel skulde kunne foregaa saa frit og uhindret som muligt. Men vi kunde dog paa den anden Side ikke gaa med til uden videre ved Lov at indføre, at saadan Færdsel skulde kunne finde Sted overalt paa de i Loven angivne Steder uden Hen-

syn til, om man eventuelt derved traadte berettigede Interesser for nær eller øvede Uret mod nogen og maaske paaførte nogen Tab. Vi mente, at hvis dette skete, skulde saadanne Tab erstattes, og det mener jeg man fuldt ud har opnaaet gennem den Ændring, som Udvalgets Flertal foreslaar til § 19. Jeg skal ganske specielt nævne som min Opfattelse, at der vil ikke være noget som helst i Vejen for, at Landmændene kan indhegne deres Areal, ganske som de har kunnet hidtil. Jeg gjorde ved Lovforslagets første Behandling her i Tinget i Fjor opmærksom paa, at det vilde være en Gene for Landmændene, dersom Retten til at indhegne de Arealer, som grænser lige til Vandet, faldt bort, idet det i Almindelighed er saaledes, at de fører disse Hegn helt ud i Vandet, men en saadan Ret maatte efter Lovforslagets Ordlyd falde bort. Det er min Opfattelse, at saaledes som Ændringsforslaget nu foreligger, er Landmændene i Stand til at indhegne deres Arealer, ganske ligesom de har kunnet hidtil, idet de meget let kan anbringe en lille Stente, Laage eller Trappe, som Hegnstraaden kan hvile paa, saaledes at Færdselen i Virkeligheden kan foregaa fuldkommen uhindret. Det, der er sket ved Ændringsforslaget til § 19, er dette, at hvis der af nogen bliver anbragt, eller hvis der findes saadanne Hindringer, som umuliggør den frie Færdsel, kan Foreninger eller Kommuner, der ønsker disse Hindringer fjernede, henvende sig til Fredningsnævnet derom, og dette skal saa i hvert enkelt Tilfælde fremme Sagen overensstemmende med de i Loven angivne Regler og bestemme, hvilke Erstatninger der muligt skal ydes. Derved synes jeg, at vi i Virkeligheden næsten slet ikke kommer bort fra, hvad der tidligere har været Skik og Brug, og jeg synes, at Grundlovens Bud om Ejendomsretten fuldt ud opretholdes ved denne Bestemmelse. Det har været os meget om at gøre at indrette det saaledes, at der skabtes denne Færdselsmulighed, men at der ikke paaførtes nogen noget Tab.

Endvidere skal jeg med Hensyn til Overfredningsnævnet sige, at jeg har ganske vist ikke altid sværmet for dette; men naar jeg alligevel har kunnet forlige mig med det, har det blandt andet sin Grund deri, at Overfredningsnævnet ikke kan paabyrde Statskassen nogen Udgift til Erstatninger i Anledning af Færdselsretten, idet der er indført den Ændring, at de Erstatninger, der bliver at udrede i An-